

ВЪСТНИКЪ ДОБРУДЖА

ЕДИНЪ БРОЙ
10 ст.

ЕДИНЪ БРОЙ
10 ст.

ИЗЛИЗА ПОНЕДѢЛНИКЪ, СРѢДА И ПЕТЪКЪ

Абонаментъ за България: 7 лв. шестмѣсечно; за странство: 14 лв. — Обявления: 15 ст. за кв. см. — Всичко що се отнася до в-ка се адресува до дирекцията на в-къ „Добруджа“ — Бабадагъ. Разписки не се връщатъ назадъ.

Нашето обединение. — Прѣдъ Делтата. — Революционно движение въ Англия. — Срѣща на двамата кайзери. — Унгария и Ромъния. — Лошото положение въ Франция. — Букурешкиятъ ром. печатъ. — Срѣщата въ Черна-вода. — Изъ миналото на Добруджа. — Изпразването на Яшъ.

Нашето обединение.

Въ царския отговоръ на папската нота, покрай възвишенитѣ мисли за бъдещето разрѣшение на междудържавнитѣ конфликти, за обезоръжаването, за свободата на моретата — покрай тия основи нахвърлени бѣло, както прѣдватително се набѣлжаватъ основитѣ на една величествена сграда — рѣзко се подчертава, че за България прѣдусловието за пострѣйката ѝ съ нейно съдѣйствие е нейното обединение. Въ Царския отговоръ се казва: Ние и нашето правителство ще поддържимъ най-енергично вѣщо подобно прѣдложение, което е въ съгласие съ жизненитѣ интереси на българския народъ и не отива противъ неговото обединение. Тукъ е и разликата между нашия отговоръ и отговоритѣ на нашитѣ съюзници.

До като отговоритѣ на Германия и Австро-Унгария — отговори, които откриватъ нова ера за човѣчеството, ера на миренъ трудъ и строителство, ера, презъ която междудържавнитѣ конфликти трѣбва да се разрѣшаватъ отъ третейски съдилища — се занимаватъ съ бъдещето, нашиятъ отговоръ подчертава и условието, при което и България би сътрудничала на драго сърдце за създаването на утрѣшното междудържавно общество.

Това условие, което минава като червена нишка презъ царския отговоръ, е нашето национално обединение.

Иначе и не можеше и да бѣде. Бъдещата конференция за мира ще трѣбва да признае нашето национално обединение. Принципитъ на народноститѣ трѣбва да е крайгълъниятъ камъкъ на сградата, въ която ще засѣдаватъ третейскитѣ съдилища. Иначе би било абсурдно, проста безсмислица създаването имъ. Защото прѣдъ третейскитѣ съдии пакъ ще се изправятъ съжитѣ въпроси, които ще висятъ надъ главитѣ имъ, като демоклиевъ ножъ. И, или ще ги разрѣшатъ веднажъ за винаги, или войнитѣ за национално обединение неизбежно ще се подноваватъ.

Ето защо царскиятъ отговоръ съ право и логично поставя като прѣдусловие на третейскитѣ съдилища и ограничение на въоръжената националното имъ обединение. Иначе, ако силитѣ имъ оставатъ въ наслѣдство на тия съдилища неразрѣшени въпроси, като българския, които прѣдизвикаха сегашната война, създаването имъ ще е безпрѣдметно и безполезно.

Разпаденитѣ и задръжани възражения, които — съ право, или не — прави печатътъ на Съглашенитѣ срѣщу отговоритѣ на нашитѣ съюзници до Папата, че тѣ не били конкретни, че въ тѣхъ не се казва, какво иска и какво дава Германия, тоя упрекъ не може да се прави и на България, ако Съглашенитѣ иска да скрие своето лицемерие. Българскиятъ отговоръ е конкретенъ. Въ царското писмо се казва ясно, какво иска България. Тя желае своето обединение.

А границитѣ на това обединение? Навѣрно, това ще е възражението срѣщу българския отговоръ. Тѣ са ясно и категорично очертани отъ самитѣ велики сили, сега наши противници, отъ тѣхнитѣ сили, отъ българската история. Редъ международни актове, между които на първо мѣсто дариградската конференция прѣди руско-турската война, очертаха границитѣ на българското племе отъ Тулча до Охридъ и Струга. Отъ първия поч-

ватъ аспаруховитѣ паметници, а въ Охридъ и Прѣспа свършватъ самуиловитѣ паметници. Тия са границитѣ, които са признати за български отъ самитѣ велики сили, които сега по никаква подигравка на съдбата воятъ срѣщу насъ, за да откъснатъ нѣщо отъ тѣхъ. За сѣверна Добруджа, че не е ромънска, имаме категорично признани на самитѣ ромънски държавници отъ седемдесетѣхъ години на миналия вѣкъ, когато тѣ не са искали, ти да бѣде присъединена къмъ Кралството като българска.

Ето защо за царския отговоръ до Папата не може да се каже, че не е конкретенъ. Той е недвусмисленъ, ясенъ и категориченъ: обединение на българското племе отъ Тулча до Охридъ.

Военни новини.

Македонски фронтъ. 30 IX. По разни участъци отъ фронта обезпокоителенъ огънь, който бѣше малко по-силенъ само по лѣвия брѣгъ на Вардара и въ сѣрското поле.

Ромънски фронтъ. 30 IX. Рѣдъкъ артилерийски огънь при Тулча и при Исакча.

Английски фронтъ. 1 X. Въ Фландрия артилерийскиятъ бой по морския брѣгъ и въ завоя около Иперъ бѣше прѣдъ обѣдъ силенъ. Той продължи оживенъ и презъ нощта.

2 X. Въ центъра на бойния фронтъ въ Фландрия артилерийскиятъ бой бѣше силенъ. Той се усилва на много мѣсти между Лангемартъ и Холебенъ до силни вълни отъ барабаненъ огънь. Заранята нашитѣ штурмущи части отбиха отъ английскитѣ терени при гората Холебекъ, сѣверно отъ шосето Менингъ — Иперъ на една дълбочина отъ 500 метра, дѣто отбиха 7 силни контраатаки. Освѣтъ голѣмитѣ загуби неприятелътъ даде и плѣнници.

Руски фронтъ. Положението непромѣнено.

Французки фронтъ. 1 X. По протежение на р. Ена, сѣверо-източно отъ Реймъ, и въ Шампанъ артилерийската дѣятелностъ се оживи, заедно съ разузнавателни сражения, които въ дадоха плѣнници. Войната дѣятелностъ прѣдъ Вердюна е умирена.

2 X. Артилерийската дѣятелностъ се засили наново сѣвероизточно отъ Соасонъ. Прѣдъ Вердюна артилерийската дѣятелностъ бѣше по-силна, като отиваше съ връзка съ нападението по източния брѣгъ на р. Маасъ. При Ведоно пѣхотнитѣ нападателни групи заедно съ пионернитѣ части се промѣнаха до воднитѣ линии на французката линия, разрушиха окопнитѣ постройки и се завърнаха по заповѣдта съ повече отъ 100 плѣнника въ нашата позиция.

Италиански фронтъ. 1 X. Южната частъ на плоското възвишение Веланца — Свети духъ и Монте-Сенъ — Габриеле вчера имаше пакъ ожесточени сражения. Италианцитѣ не можахъ да напредватъ никакъ.

2 X. По фронта на р. Изонцо, при Подложа, както и по възвишението при Бензица, неприятелскитѣ атаки бѣха потушени още въ началото имъ. Артилерийскитѣ бойове въ района на Монте-Санъ-Габриеле, и сѣвероизточно отъ тамъ продължава съ същата сила.

Добруджанци, пазете се отъ прѣдателя и шпиони. Пазете се отъ оми, които услужватъ на враговетѣ на нашия вѣренъ четворенъ съюзъ!

Добруджанци, орете и сѣйте! Не оставяйте незащита ни педи земя. Тана вие ще изпълните най-добриятъ дългъ къмъ героитѣ, които сега при устията на Дунавъ бранятъ непоколебимо свободата на нашата родина.

Прѣдъ Делтата.

Широка, безпрѣдѣлна равнина. Окото се губи и блуждае въ пространството: нѣма дѣ да се спре. Само раздѣлата се, по всички посоки и на широководо, нейниятъ блѣсъкъ подъ яркитѣ юлски лъчи, го привлича и спира. Това са рѣкавитѣ на Дунавъ, които отдѣляйки се, като граници на вѣковно дърво, едни отъ други и които обѣстатъ като мѣлния подъ слънцето, даватъ известна прѣдстава за разстоянието. Иначе тукъ нѣма рамки, каквато роль играятъ планинитѣ на южния фронтъ. Когато тамъ далечината се крие задъ планинитѣ, тукъ тя се губи за окото; вижда се само рѣдка, полупрозрачна мъгла. Ей тамъ далечъ на западъ, дълбоко въ мъглата, се бѣше една черква; въ лѣво и дѣсно отъ нея не се вижда нищо, и прѣдъ нея не се забѣлжава нищо; самата тя, обаче, личи ясно, рѣзко, верѣтъ мъглата. Ако да не бѣха окиченитѣ съ зеленина, храстѣ и върби брѣгове на Дунава, както и многото блатъ, образна тукъ-тамъ съ трѣсти, човѣкъ не би ималъ идея за разстоянието.

Отивамъ въ село Прислава, надъ самия Дунавъ. Интересно съвпадение на имена съ Прѣславъ, първата българска столица. Не са ли минали отъ Делтата прѣзъ това селище аспаруховитѣ българи, когато са нахлули въ Балканския полуостровъ? Тукъ има доста исторически останки, които са интересни и загадъчни.

И тукъ дѣсниятъ брѣгъ господствува надъ лѣвия. На отсрѣщния островъ, Елгани де жост — островъ, върху който, верѣтъ самия Св. Георгиевски рѣкавъ, е разположено полуразрушено рибарско село съ сѣщото име — се движатъ безъ оружие руски войници. Тѣ се разхождатъ на групи и свободно. Когато не хвърля сѣнка върху имъ буйната растителностъ, или когато не се върѣдъ самата нѣд, тѣ се виждатъ ясно. Единъ неприятелски войникъ пере; други дѣе вода отъ Дунава. Само да насочатъ пушкитѣ нашитѣ часови, които са кацнали като орли на наблюдателния пунктъ надъ самия Св. Георгиевски рѣкавъ, и да се прѣвиратъ, тѣхната нѣсенъ, пѣсента на двамата руски войници, е изпѣта — толкова са тѣ близу и така ясно се виждатъ одритѣ имъ фигури отъ дупкитѣ на пунета.

Обръщамъ се къмъ единия часови, който етиска пушката въ рѣцѣтъ. Ей, чичо, защо не стрѣляшъ? Той мълчи въ недоумѣние и обръща въпресителенъ погледъ къмъ менъ. Разбрахъ, че той е турчинъ и не знае български. Повтарямъ въпроса на майчиния му езикъ.

— „Заповѣстъ Яокъ“, отговори ми той съ сериозностъ и благоговѣние, като че ли чете молитва. Тогава се обади другарятъ му, който, съ бѣнокъ въ ръка, наблюдава отъ другата дупка на наблюдателницата; той ми облекчи заше не стрѣляшъ. Тукъ имаме изключиво прѣмирно, каза той, и прѣдлага да наблюдава.

Загледахъ се въ далечината. Тукъ хоризонтътъ опира върху една гъста гора на сѣверъ. Въ немилския рѣкавъ на сѣверо-западъ, до самия Иманлъ, димъ параходъ. Отъ него стрѣлятъ върху Тулча. Тукъ малко по на западъ отъ Елгани де жост, отъ Св. Георгиевския рѣкавъ се отдѣля Сулинскитѣ.

Внезапно подъ насъ, се чуватъ нѣколко юмечки гърмежи. Часовитѣ българинъ пуска една...

Другият български войник, турчинът, към когото погледнах, повтори пълно, стискайки пушката, сакралогичните думи: „Заповѣсть Йокъ“... Отидохъ при българинътъ, който наблюдаваше съ блясъка. Какво има бе, чичо? Кой стрѣля?

— Виждашъ ли се пушките ония, които се връщатъ назадъ, тѣ стрѣляха. Трѣбва да сж сърби. На кучета може ли да се върва? Я нѣмъ вижъ жакетътъ, припчатъ на сръбски.

— Азъ не можахъ да ги разпозная.

— Ами по кого стрѣлятъ, питашъ?

— По наши войници, които сж кжпнатъ долѣ.

И, дѣйствително, съобщиха отъ долѣ, че има раненъ нашъ войникъ.

— Ахъ м... извика българинътъ: ние можемъ отъ тукъ всички да ги избиемъ, но... Само че ония, които стрѣляха, продължи чичото, не сж отъ тукъ, отъ постоветъ; тѣ дойдоха отъ татѣва; тѣ сж сърби, или ромѣни. И вече се отдалѣчиха.

И, наистина, рускитѣ войници отъ постоветъ продължаваха да се движатъ низъ селото свободно, безъ пушки. Единъ русинъ пакъ дойде да пере на брѣга сповойно. Турчинътъ български войникъ погледна къмъ него, поклати закънително глава, и промърмори: „Заповѣсть Йокъ“.

Въ това врѣме иде и ротниятъ командиръ, младъ и енергиченъ поручикъ. Научилъ за случката, възбужденъ и ядосанъ, извика: Защо не стрѣляте бе!

— Българинътъ му обясни защо. И ротниятъ командиръ се опати къмъ дружини. Въ това врѣме турчинътъ бѣ насочилъ пушката. Българинътъ, обаче, го хвана. Турчинътъ се обърна къмъ него и, очуденъ, го запита: „Йокъ ли заповѣсть?“

Това бѣше прѣвъ мѣсець юлий.

Либъртъ.

Изъ чужбина

(Съобщения на В. Т. А.)

Резолюционно движение въ Англия. Бернъ. „Таймсъ“ обнародва първата статия отъ редица анонимни статии досежно революционнитѣ течения въ Англия, които, безъ да се проявятъ въ замислени погущения, прѣдизвикаха вече известни прѣустройства, като парализиратъ усилката на правителството да продължава енергично войната. Движението се забѣлжава у работниците, които сж вѣнъ отъ работническитѣ съюзи и които на идеитѣ на Маркса. На тѣхната имѣнно пропаганда се дължатъ локалитѣ, или общи стачки.

Безъ Русия нѣма побѣда. Бернъ. Въ в. „Юманите“ Самба пише: Лъжатъ се тѣзи, които вѣрватъ, че можемъ да наложимъ на неприятеля голѣми искания чрезъ економически натискъ. За това трѣбва побѣда, която безъ ефикасната помощъ на Русия ще остане празна дума. Касае се да се намѣратъ средства, за да се осигури тази необходима поддрѣпка.

Срѣща на двамата найзери. Берлинъ, 1 X. Императорътъ посѣти на връщане отъ пътуването си изъ Ромѣния освободената частъ отъ Буковина. Седмоградско и Галиция, гдѣто се срѣщна съ императора Карлъ, въ Австро-унгарската гранична станция Дзиджицъ. Императоръ Карлъ придружава германския императоръ до града Одербергъ. Двамата императори изказаха крайното си задоволство отъ тази срѣща, гдѣто сж се напосово напълно съгласили по общото ръководене на политиката и войната.

Финландскитѣ социалисти противъ Русия. Петроградъ. На Петроградската телеграфна агенция съобщаватъ отъ Хелзингфорсъ съ дата 29 септември: Стѣдъ като поставенитѣ печати на вратитѣ на заседателната зала на диетата бидоха извадени отъ прѣседателя на диетата, 80 социалистически депутати имаха заседание, което продължи члчасъ и половина и въ което бидоха приети законопроекти досежно 8 часовия работенъ денъ, равнопоставенъ на евреитѣ, упражнене на държавния суверинитетъ отъ диетата и отговорностъ на сената прѣдъ диетата. Депутатитѣ отъ центъра и дѣшницата не участвуваха на заседанието.

Италианскитѣ кралъ въ Франция. Женева. 1 X. Агенцията „Хавасъ“ публикува едно дълго съобщение по посылченото на французани и белгийския фронтъ отъ италианския кралъ.

Въздушни нападения върху Белгия. Английски и французки авиатори причиниха въ послѣдно врѣме чрезъ атаки въ белгийска територия значителни загуби. Атакитѣ причиниха между цивилното население многобройни жертви.

Въздушни атаки върху Англия. Нашитѣ авиатори хвърлиха наново бомби надъ военнитѣ построения и хамбари въ ватришността на Лондонъ. Многобройнитѣ пожари, които се наблюдаваха, показватъ особено дѣйствието на тази атака. Други аероплани атакуваха Маргате и Доверъ съ голѣмъ успѣхъ. Всички аероплани се завърнаха здрави. 14 аероплани вчера бѣха свалени. Подпоручикъ Гонгерманъ свали чрезъ въздушенъ бой 37 и 38-я си неприятель.

Демократическата конференция въ Петроградъ. Лондонъ. На агенцията „Райтеръ“ съобщаватъ отъ Петроградъ: На демократическата конференция меншевитѣ се произнесоха съ 81 гласа противъ 77 за принципа на коалицията. Въ сѣщото врѣме тѣ се произнесоха съ 86 гласа противъ 51 за изключването на кадетитѣ отъ правителството. Революционеритѣ социалисти се обявиха съ 91 гласа противъ 77 за коалицията съ изключение на кадетитѣ. Керенски имѣ съвѣщание съ прѣдсѣдателитѣ на московскитѣ търговци и индустриалци досежно участието имъ въ управлението. Послѣднитѣ поискаха, кабинетътъ да бѣде независимъ отъ всички партии и организации. Болшевикитѣ поискаха отъ правителството да гарантира на Ленина свободно участие въ демократическата конференция. Правителството отговори, че неприкосновеността на Ленина щѣла да бѣде зацѣпана само въ заседателната зала, но че той щѣла да бѣде арестуванъ вѣнъ отъ залата. Въслѣствие на това болшевикитѣ се отказаха отъ участието на Ленина въ демократическата конференция.

Возмущено летѣне на германскитѣ въздушни ескадри. На „Хавасъ“ телеграфиратъ отъ Лондонъ: Yorkshire Eveningpost съобщава, какво въ Англия владѣ голѣма тръвога поради обстоятелството, че прѣвъ врѣме на послѣдно нападение на областта Норвичкъръ отъ германска въздушна ескадри било установено, че германцитѣ сж успѣли да прѣмахнатъ шума на мотора.

Надеждитѣ на Палата. Както съобщава агенция „Централъ“, Папа Бенедиктъ се изказа прѣдъ единъ прелатъ, че отговоритѣ на централнитѣ сили, особено тоя на Австро-Унгария, подкрѣпи неговитѣ надежди че ще може да доведе до успѣшенъ край своята акция по мира. Ватиканътъ очаква отговора на Съглашенето съ увѣреностъ, че той ще отхвърли прѣдложението за прѣговори. Това, обаче, не ще отчае Палата и той ще продължи дипломатическитѣ си постѣпки за споразумѣние, докато се подготви базата на прѣговори за миръ.

„Азъ Ещъ“ се научава отъ Лугано: Въ ватиканскитѣ кръгове се вѣрва, че поитѣ за миръ на централнитѣ сили ще бѣдатъ попълнени въ недалечно врѣме.

Трудното продоволствие въ Петроградъ. — Съобщение на Петроградската телеграфна агенция: Военниятъ управителъ съобщава, че всѣко лице, което пристига въ Петроградъ безъ специално разрѣшение на властитѣ, ще бѣде наказвано съ тримѣсеченъ затворъ, или 3000 рубли глоба. Причинитѣ за тази мѣрка сж затрудненията въ продоволствието.

Финландскитѣ социалисти противъ Русия. Хелзингфорсъ. Официална. Генералъ Ернаторъ заповѣда да се започне сѣдебно слѣствие противъ прѣдсѣдателя и членовѣтѣ на диетата, които, въпрѣки нейното разтуряне проникнаха въ зала на диетата и държаха заседание.

Недостигъ на храна въ Русия. Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция. Въ демократическата конференция вчера военниятъ министъръ Верховския заяви: Въпрѣки че резултатитѣ отъ реколтата сж по-големи отъ тѣзи прѣвъ миналата година, армията пакъ чувствува нужда отъ хлѣбъ и други необходими продукти. Причината за това е лошиятъ прѣвозъ.

Лошото положение въ Франция. Бернъ. Въ французката камара министърътъ на земледѣлното занаятъ, че общото положение не е блѣскаво. Добитѣтъ много намалѣлъ. Особено обезпокоително било намалѣнето броя на свинѣтъ. Най-малкитѣ въпросъ билъ да се намѣратъ работници за земледѣлческитѣ работи. Министърътъ на продоволствието заяви, че за 1918 год. трѣбвало да се разчлти на една линия отъ жито възлищата на 50%. Задачата на министра щѣла да бѣде да се избѣгне глада и да се увеличи производството. Искания на народноститѣ въ Русия. Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция. Конгресътъ на перускитѣ народи, населяващи Русия, който засѣдаше въ Киевъ, прѣди да се закрие, е гласувалъ редица резолюции, които гласятъ: 1) Русия трѣбва да бѣде демократична демократическа република, 2) всѣка населяваща Русия народностъ, включително и казачитѣ, трѣбва да се радва на широка автономия, 3) Да се създаде тутакси при министерството на външнитѣ работи една специална комисиия, въ която да влизатъ прѣдсѣватели на всичкитѣ неруски народности, които не иматъ за цѣль да защищаватъ националитѣ си интереси на идущата мирна конференция и 4) да се учреди „сѣбитѣ на народноститѣ“, които ще трѣбва да обезпечи осъществяването на горѣспоменатитѣ принципи.

Унгария и Ромѣния. Вудапеша. Настоятелството на Трансилванското дружество има заседание подъ прѣдсѣдательството на графъ Стефанъ Витленъ. На заседанието присѣствуваха сѣщо министритѣ графъ Апени и д-ръ Вьоденъ. Настоятелството изе резолюция, че монархията не трѣбва да упражнява на бѣдѣщата конференция за мира никакво влияние върху избора на формата на управление въ Ромѣния. Въ заседанието, освѣнъ това, бѣде прѣдложено да се уреди въпросъ за ромѣнската граница и да се образува една военна зона съ цѣль да се направи по-ефикасна отбраната на страната отъ унгарскитѣ жители на сѣколи, които ще бѣдатъ населени при границата като специална гвардия.

О Т З И В И

Букурещкитѣ ромѣнски печатъ

Сѣгашиятъ букурещки ромѣнски печатъ се старае системно да омаловажи голѣмата роль, която игра третата българска армия при разгрома на Ромѣния.

Ние ще му напомнимъ и ще му противопоставимъ това, което казаха ромѣнскитѣ държавни мъже по тоя въпросъ.

Кръстю Мирски

Изъ миналото на Добруджа

(Исторически бѣлѣженъ).

— Продължение —

Олавини, Хуни, българи.

Единъ историкъ пише, че българитѣ за прѣвъ пътъ минали Дунава въ 487 г. У Лебанъ пъкъ стои: „Въ 488 слѣдъ Р. Хр. българскитѣ Царъ Вилда, като миналъ Дунава, срѣща го Теодорикъ; въ станалата битка Вилда бива убитъ“. (Histoire du bas empire, tome I, pages 159 et 244, у д-ръ Хр. Т. Стамболски, прѣводътъ 1914, на стр. 16) тукъ, у Лебанъ, четемъ: „Въ 499, въ врѣмето на царуването на императора Анастасий I (491—519), българитѣ минали Дунава, нахлули въ Тракия, които опустошили слѣдъ една побѣда надъ 15000 ромѣн (гърци), командувани отъ Ариста. Аристъ бѣлъ побѣденъ и изгубилъ повече отъ 4000 войници... Ромѣнтѣ (собствено не гърци, а подчиненитѣ на Римъ жители въ Източно-римската империя (Византия) казвали, че българитѣ били опечалени побѣдата съ балния и малия“ (tome I p. 244 у Лебо). У ромѣнски историци още четемъ: „Въ 500 словѣни (славяни, slavi) се простиратъ върху Молдова и покатата на Ромѣнската земя (въ Богданско и Влашко), отгдѣто почватъ да ограбватъ (като минаватъ Дунава)

Мизия, Тракия и Македония. (Не казватъ да завладѣватъ, а да ограбватъ, разбира се, за да на унизаватъ). Споредъ А. Д. Ксенополъ, единъ отъ първитѣ ромѣнски историци, за прѣвъ пътъ името българи било станало известно въ Източно-римската, наричаща по-сетѣй Византийска и Долна империя, при императора Зинонтъ (474—491) прѣвъ 501, когато тѣ дошли въ Мизия и Тракия, повикани на помощъ противъ готитѣ. Отъ тая година българитѣ почти всѣка година нахлували на Балканския полуостровъ.

Славѣнитѣ поменуватъ историци на полуострова въ 3-я вѣкъ. Словѣнитѣ били минали Дунава при гр. Видинъ и се населили първо около Охридското езеро. (Словѣнитѣ, или българословѣнитѣ, отъ Кюстендилско е билъ Юстанъ I (518—527) и сестринътъ му синъ Юстѣянъ I (517—565), създателътъ на храма Св. Йофанъ въ Цариградъ. Въ 325 епископътъ на гр. Томи (Кюстендилъ) участвувалъ въ гр. Никей на собора на 318-тѣ огни. Въ малка Схития, Мазия и Тракия имало християнски общини още отъ самото пазѣло на християнството. Т. д., когато минали въ 499 българска Дунава, тѣ застрѣли тамъ „християни“, между които ще е имало и наши прѣдѣди славѣни.

(Ако не била изгорѣла прѣвъ 476 публичната библиотека въ Цариградъ, въ която кжало повече отъ сто двадесетъ хиляди ръкописи, днесъ, сигурно, щѣхме да знаемъ повече нѣщо за Добруджа и за България изобщо).

Името българин, споредъ други писатели, било известно на византийскитѣ историци още прѣвъ 499. (Метог. рори, Т. II, Bulgares, § 2—4, рад. 495). Нахлуването, споредъ тѣхъ, въ Балканитѣ (първоначално въ Добруджа) на тия „скити“ било накарало императора Анастасий I, да заповѣда построяването още въ 507 дългия зидъ отъ Черно-море до Мраморното. Въ Научниятъ Словаръ изд. прѣвъ 1898 отъ сп. „Научное Обозрѣние“, на стр. 134, стои: „Въ 512 год, Анастасий укрѣпилъ противъ болгаръ линию отъ Мраморнаго-моря до Чернаго“.

Досежно власитѣ и тѣ се поменуватъ на Балканския полуостровъ още прѣвъ врѣмето на царуването на току-що именувания източно-римски (византийски) императоръ Анастасий I (491—518), не прѣскага (значитъ въ малки маси); тѣ се скитали по горитѣ съ своитѣ стада. Досежно хунитѣ, пѣкомъ историци сѣтатъ и тѣхъ за словѣни или българословѣни, тѣ се утѣждали въ прибрѣжия Тракия и въ крайния дялъ на Добруджа въ началото на 5-я вѣкъ. Въ 408 хунскитѣ владѣтели Владо (у византийскитѣ писатели Уладасъ) минали Дунава. Въ 426 приемникътъ му Руло миналъ Дунава съ 60,000 души. Тогатъ хунитѣ владѣли надъ всичкия Дунавъ и надъ всичкото Чер-море. Наскоро тогата, именно въ 442 г. Варда е управлявалъ нѣкой си князь Теодулъ. Слѣдъ смъртта въ 453 на Атила за Добруджа е записано, че а владѣли нѣмкитѣ прѣдѣди, словѣнитѣ. Туй дава още едно основа-

Че разгромът дойде изпърво откъм Добруджа, това призна въ прѣдсмъртнитѣ си часове, въ едно интервю съ француски кореспондентъ, Филиппеску, единъ отъ главнитѣ виновници за ромѣнската намѣса, жалбата комуто се пука недѣлго слѣдъ издането на Тутраканъ.

Сжщото на нѣколко пъти заяви и Табо Иосеску.

Но най-прѣсно е признанието на Диаманди, ромѣнски пълномощенъ-министръ въ Петроградъ. Прѣдъ кореспондента на „Виржовия вѣдомостъ“ той е заявилъ, че нещастieto за Ромѣния дойде отъкъм Добруджа. Набѣлга, че руситѣ не сж отдали достатъчно значение на България, на българската армия и не сж изпратили срѣщу нея една дѣйствиелна армия още въ началото на войната. Тѣ сж изпратили частъ по частъ, които сж се топили.

Затова ромѣнитѣ, които бѣха загалили на дълбоко въ Маджарско, трѣбваше да изтеглятъ отъ тамъ войски и да ги хвърлятъ срѣщу третата българска армия въ Добруджа, прѣдъ силата и мощта на която тѣ сжко се топили. Съ това, безспорно, се улесни положението на маджаритѣ въ Трансилвания.

Изъ чуждия и нашия печатъ.

Срѣщата въ Черна-вода.

В. „Народни права“ въ броя си отъ 28 септемврий пише: Прѣзъ 1913 година ние, българитѣ, отъкъм Черна-вода довихме най-голѣмото разочарование. Тамъ близу царъ Николай продаде една богата българска територия на ромѣнскитѣ мародери. Тамъ близу бѣ подготвенъ гроба не само на българското обединение, но и на българската независимост. Отъ тамъ ние чувахме безумнитѣ викове на помраченитѣ отъ посѣщението на царъ Николай жадни за грабежи и разбойничества власи. А сега, слѣдъ нѣколко години, българскитѣ народъ е щастливъ да узнае, че върховниятъ вождъ на германския народъ е билъ гостъ на нашия Царъ, на Царя на българитѣ въ Черна-вода, на ози важенъ пунктъ, отъ който нашата коварна съюдка искаше да дахне още по на югъ въ български земи и да ограби българския народъ.

Първото посѣщение на български земи въ Нимъ отъ страна на Негово Императорско и Кралско Величество Кайзеръ Вилхелмъ закрѣпи у българския народъ твърдата вѣра, че ние всекога ще бъдемъ съ нашитѣ велики съюзници въ най-добри, най-приятелски и най-искрени съюзнически отношения. Не по-малко посѣщението на Негово Величество Кайзеръ въ Черна-вода още повече закрѣпва вѣрата у нашия народъ, че създаденитѣ добри отношения и съюзнически връзки между него и германския народъ все повече и повече се затвърдяватъ за голѣма кръвъ на нашитѣ многобройни врагове.

Ние, българитѣ, вложихме всичкитѣ си сили — материални и духовни за прѣусъпване въ войната и за сломяването на нашитѣ общи врагове. А най-вече въ Добруджа — при Черна-вода въоръженитѣ българци проявиха несъкрушимъ воля за унищожаването на подлитѣ врагове, като бѣха напълно убѣдени, че тѣ

работятъ и се борятъ, както за своето народно обединение, така и за възтѣжествуването на общата социална кауза. И ние сме дълбоко покѣртени отъ височайшето внимание на Негово Величество Кайзеръ Вилхелмъ да се срѣщне съ нашия Царъ на едно толкова много сжко поради даденитѣ жертви и поради близкитѣ родни връзки мѣсто.

Срѣщата въ Нимъ между Кайзера и Царя ще остане за насъ една историческа дата, отъ която се поставиха нови начала на балканската проблема, а на посѣщението въ Черна-вода ние, българитѣ, гледаме, като на продължение на поставеното въ гр. Нимъ начало.

Изпраздането на Яшъ.

На „Журналъ де Деба“ съобщаватъ отъ Одеса: Ромѣнското правителство и легациитѣ взели всички необходими мѣрки за изпраздането на Яшъ и вече народнитѣ прѣдставители, касационниятъ съдъ, банковитѣ и много други чиновници били вече напуснали града.

Ромѣнскитѣ генералитѣ щабъ отъ своя страна взели всички мѣрки за изпраздането на военнитѣ училища и на аеропланното училище.

Прѣдъ видъ енергичната съпротива на руско-ромѣнскитѣ войски, изпраздането на града се извършвало бавно, и понеже напредването на неприятеля се извършвало бавно, правителството и легациитѣ отложили замиванането си.

Въ околността на Иреци и Фокшани отчаянитѣ боеве продължавали. Известни лица вѣрвали въ заздравянето на ромѣнския фронтъ, но всичко е въ зависимостъ отъ галицийския фронтъ, който е разклатенъ.

ЗА ЗНАНИЕ. Подалитѣ заявления отъ селата Саржуртъ, Камена и Бейдаутъ близки на плѣнницитѣ, попаднали въ ръцѣта на нашитѣ съюзници, се умоляватъ да съобщатъ въ дирекцията на в. „Добруджа“, дѣ се намиратъ тѣ, въ Германия, окупирана Ромѣния, или Австро-Унгрия и въ кой именно плѣннически лагеръ. Самата тѣ ще могатъ да бъдатъ освободени.

Хроника

Какъвъ миръ искае България? Споредъ непроверени съобщения отъ Вашингтонъ, токошниятъ български пълномощенъ министръ Панаретовъ билъ заявилъ, че България желае миръ, и че всички държави отъ Централния съюзъ имали належаща пужда отъ такъвъ. Като констатира, че отъ година вѣрме насамъ царското министерство на външнитѣ работи е почти безъ връзка съ своя прѣдставителъ въ Вашингтонъ, дирекцията на печата е опълномощена да заяви, че България дѣйствиелно желае миръ, но такъвъ, какъвто е посочила въ съгласие съ своитѣ съюзници въ отговоръ на папското послание. Всички противни слухове, прѣскани за смѣтка на България, или на нейни прѣдставители, оставатъ непостижими никаква цѣль интриги.

Китна за юнака. Подъ това заглавие излиза отъ печатъ сборникъ отъ разкази Елинтъ-Пелинтъ.

Митнишни. — Въ Русенската митница е въведена служба за комбинирано желѣзопатно съобщение за транзитъ и транспортъ.

Агрономи въ сѣверна Добруджа. Назначени сж войничко-агрономи въ селата: Малкоцъ, Шрлито, Прислава, Фрекадей, Кышла, Сомово, Царкешъ, Катахой, Телица, Налбантъ, Аладънъ, Алибейкой, Чиноли, Вашъбой, Хаджиларъ, Поща, Тръстеникъ, Армутлий, Камберъ, Сатуноу, Чукурово и Черкезка-слава. Тѣмъ е възложено да организиратъ земеделското производство подъ ръководството на агронома подпоручикъ М. Марковъ.

Разиѣна на стоки съ Ромѣния. На 25 т. м. въ Прага била свикана конференция между австро-унгарското и германското желѣзопатни управления и военнитѣ власти за съставяне тарифи за стоката разиѣна между централнитѣ държави и окупирани области отъ Ромѣния. Разиѣната за сега ще бѣде ограничена само върху известни видове стоки.

Арна въ София. По поръка на столичното кметство художникътъ Х. К. Тачевъ е изработилъ проекта за арка, която ще се издигне въ София, когато ще има да се посрѣщатъ височайши гости. За сжщата цѣль е изработенъ проектъ за подпосъ за подпосъ хлѣбъ и солъ на гоститѣ.

Конфискация на имоти. Наредено е да се конфискуватъ и продаватъ водната на публиченъ търгъ имотитѣ на всички осждени отъ военно полевитѣ складища за тежки прѣстѣпления, въ присѣдитѣ на които се споменава конфискация на имотитѣ.

Държавенъ изпитъ за учителитѣ отъ първоначалнитѣ училища. Съ заповѣдъ Министерството на Народното просвѣщение е опрѣдѣлено изпититѣ за учителската правоспособностъ въ първоначалното училище да почнатъ на 15 октомврий т. г. и се произведатъ въ слѣднитѣ градове: въ гр. София за учителитѣ отъ Софийския, Кюстендилския, Струмичкия, Пловдивския и Видинския административни окрѣзи и за Верковската, Вратчанската, Фердинандската околии на Вратчанския окрѣгъ; въ гр. Ямболъ за учителитѣ отъ Бургаския, Старозагорския и Гюмюрджинския учебни окрѣзи; въ гр. Скопие за учителитѣ отъ Плевенския и отъ Бѣлоградската и Орѣховска околии на Вратчанския окрѣгъ; въ гр. Търново за учителитѣ отъ Търновския окрѣгъ и отъ Вѣленската околия на Русенския окрѣгъ и въ гр. Шуменъ за учителитѣ отъ Шуменския, Варненския и отъ Русенската, Разградската, Силестрейската и Тутраканската околии на Русенския окрѣгъ. Разпорѣдено е сжко така, щото учителитѣ, които иматъ тѣ да полагатъ теоритически и практически изпитъ, да бѣдатъ въ съответнитѣ градове най-късно на 14 окт.

Народо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“

гр. Кюстендина.

Иванъ х Стояновъ 500 лв., Лазаръ Добревъ 500 лв., Дръ Ив. Д. Огняновъ 1000 лв., Петръ Гандевъ 400 лв., Николай Михайловъ 100 лв., М. Ничевъ 200 лв., Юрданъ Ивановъ 100 лв., Дръ Ив. Пенковъ 300 лв., Панайотъ Равноустовъ и Георги Черневъ по 200 лв., В. Торбаровъ 100 лв., Тодоръ Колевъ 10 лв., Д-во „Милосердие“ 500 лв., Т. Кънчевъ, Никола Тодоровъ по 100 лв., Атанасъ Х. Петровъ, Мария Витева по 200 лв., Цоню Филиповъ 100 лв., Е. Димитрова 10 лв., О. Ю. Донева 60 лв., Атанасъ Атанасовъ 20 лв., Добри Константиновъ 10 лв., Стефанъ Андоновъ 100 лв., Ст. Петровъ 80 лв., К. О. Гизовъ 20 лева, Василь Тодоровъ 20 лева, Милка Галунска 20 лв., Василь Димитровъ 10 лв., Черковно учил. настоятелство 500 лв., Свещ. П. Икономовъ 50 лв., З. К. Стояновъ и Ефтимъ Ивановъ по 30 лева, Никола Попъ Христовъ 100 лв., И Митевъ 40 лв., Георги Мичевъ 20 лв., Тодоръ Станчевъ 40 лв., Читалището „Изворъ“ 1000 лева.

Всичко лв. 6970 —
Отъ бр. 42 63,387-10

(Подпискитѣ продължаватъ). Всичко лв. 70,357-10

ние да се считатъ хунитѣ словѣни. Д. И. Иловайски въ една лекция, прочетена въ нашия университетъ на 19 май 1912, каза, между друго, слѣдното: „И хунитѣ сж принадлежали къмъ словѣнско семейство. Прѣдставленieto за хунитѣ, че били безобразни и страшни се вадятъ главно отъ пристрастното описание на тѣхъ отъ готския историкъ отъ 6-я вѣкъ Иорнанда, който е протѣнитъ на ония нѣмски историци, които не могатъ никакъ да се отнасятъ безпристрастно къмъ словѣнитѣ. Той е пламтѣлъ отъ умиразъ къмъ хунитѣ, побѣдителитѣ на готитѣ. Обичалитѣ да сж обезобразяватъ хунитѣ дѣлата изглежда, че не сж били много разностранни. Осѣлнъ българитѣ, споредъ нѣкои византийски и арабски известия, къмъ хунската група можемъ да отнесемъ и малоруситѣ (които днесъ се казватъ украинци, Кр. М.) А тия двѣ народности, продължавъ В. Д. Иловайски, не сж грозни, а сж хубава раса. Желѣността е да се допуша, че огромното хунско племе, което се състои отъ цѣла група народи, е изчезнало безслѣдно. Нѣма основание да се открѣля словѣнския произходъ на хунитѣ и по езика нмъ. Тѣ употребяватъ медъ, страва и др. т. Досежно основоположитѣ на Придунавска България: Не всички българци сж се заселили на Балканския полуостровъ (въ Добруджа и навнтръ). Една частъ е останала въ южна Русия и на Таврическа полуостровъ, между друго тѣмъ, племе чисто словѣнско. За угличитѣ знаемъ, че сѣчилиятъ къмъ българо-хунскитѣ народности. Друга

частъ българци, които е живѣяла на сѣверъ отъ Дунава, особено по р. Тиса, едва въ 9-я вѣкъ се освободила отъ аварското иго и се присъединила къмъ отсамдунавска България. Най-сетнѣ, ако българитѣ сж били татари, или други тураци, тѣ не бж станали тѣ лесно христиани. Да се не изпуска изпрѣдъ видъ и факта, че още къмъ 6-я вѣкъ е имало българци христиани, напр. Гордъ, князѣтъ на таврическитѣ българци. Не сж тураци и имената Кубратъ, Тербелъ, казва Иловайски; тѣ сж словѣнски, какъвто сж Теменъ, Боянъ... И Аспарухъ не е туранско име; то е Есперихъ, отъ арийското Асворугъ. И Мортагонъ не е отъ юмюрта (ййце), а е отъ арийското Мурдагосъ. Тураниститѣ пропускатъ и думата здравца, употребявана въ началото на 9-я вѣкъ отъ Круна. Да се върнемъ по-направо за Добруджа. Въ 488 се е почналъ споредъ К. Пречекъ, сериозно движение на Балканитѣ. Въ 505 се настанили въ Добруджа и алачи. За алачитѣ едни пиматъ само това, че били родственци на сакитѣ, а други, че тѣ били сарматски народъ. Името на алачитѣ се срѣща въ историтѣ слѣдъ 5-я вѣкъ много наредъко. И тѣ сж словѣни.

Ето какво пѣкъ пише Д. Ончулъ (Dimitre Oniciul, Istoria Romaniei, Букурещъ, 1908): Дунавскитѣ области между Адриатическо и Черно морета въ течението на римското владичество отъ шестъ вѣка и повече били поримчени (romanizate), значи полатинчени, (разбира се не и широкитѣ маси). Въ началото на 7-я

вѣкъ... е прѣобладавалъ вече грѣцкитѣ езикъ (у княжовитѣ, които били голѣмо малцинство въ империята, К. М.). Тонъ езикъ въ 606 е вече измѣстилъ латинския отъ управлението и армията. Тѣй, при основателя на словѣнската династия въ Цариградъ, при Василій I, нмъ еднородецъ, грѣцкитѣ езикъ е станалъ официаленъ въ империята.

Заедно съ словѣнитѣ, нмъ по-нататѣкъ сжциятъ ромѣнски историкъ, явили се на Дунава и несконскитѣ българци... (Нека дадемъ тукъ и нѣкои пасажитѣ отъ статията Булхари и Волжти (Волжски българци) у чехския Словникъ Научный отъ 186 г.: „Българскитѣ държавенъ глава у тия българци се наричалъ царъ (rapunlik Bulhary mei titlu saга, владѣтель на българитѣ при р. Волга, имѣлъ титулъ цѣра), владѣца славянъ, а арабскитѣ писатели наричали българския държавенъ глава ханъ. (Може и отъкъмъ пѣкъ, какасъ, канъ, ханъ, К. М.) И споредъ чехския Словникъ и Научный, словѣни били мивали на полуострова при императора Анастасий I (491—518), именно въ гр. Видинъ, прѣзъ Дунава, като се установили първо въ стара Добруджа и въ околността на Охридското езеро. Споредъ единъ ромѣнски писателъ, въ 500 словѣнитѣ (трѣбва да четемъ: латинитѣ) прѣдъ, наречени венецијскитѣ, вѣнди, анти и пр.) и прострѣли въ Молдова и Влашко, отъдѣто почнали да нападатъ и въ Мизия, като завзели едни отъ тѣхъ (вѣндитѣ) земитѣ отъ Сакча (de la Isakcea) до Дибѣтъръ и Висла, а латинитѣ отъ Дибѣтъръ до Дибѣтъръ. (Слѣдъ)

М а р т и р о л о г ъ

(Списък № 43.)

за българите и турците—добруджански граждани, които ромъните са отвлели като заложници и държатъ за-
творени въ салхани, затвори и открити плъннически лагери при специаленъ мъчителски режимъ.

Продължение отъ брой 42.

с. Алмалий (Силистренско)

1024 Петра Маринова 33 г.
Тодоръ Миневъ 10 г.
Илийчо „ 6 г.
Янка Минева 3 г.
Надежда Кирова 35 г.
Иванка „ 10 г.
Тодора „ 5 г.
Руси Кирова 3 г.
Ивана Панева 32 г.
Тодоръ „ 10 г.
Калина „ 6 г.
Бръстю „ 5 г.
Иванка „ 4 г.
Николина „ 1 г.
Ивана Димитрова 25 г.
Ради „ 4 г.
Слави Енчевъ 80 г.
Енчо Славовъ 52 г.
Иордана Енчева 50 г.
Иорданъ „ 8 г.
Нейка Славова 25 г.
Василь Славовъ 3 г.
Калина Манева 30 г.
Минка „ 10 г.
Иванчо Мановъ 4 г.
Илия Христовъ 56 г.
Руса Илиева 56 г.
Марина „ 16 г.
Иванка Маринова 25 г.
Илийчо „ 6 г.
Пена Василева 14 г.
София „ 39 г.
Митю „ 12 г.
Иванка „ 6 г.
Георги Недѣлковъ 55 г.
Калина Коева 28 г.
Иванчо Недѣлковъ 12 г.
Цвета Коева 6 г.
Кольо Стояновъ 53 г.
Велико Коева 52 г.
1066 Стоянъ Коевъ 19 г.

1067 Вълко „ 16 г.
Минка „ 10 г.
Иордана Коева 8 г.
Енчо Марковъ 70 г.
Гина Калинова 28 г.
Енчо „ 8 г.
Жеко „ 5 г.
Игната „ 1 г.
Манолъ Георгиевъ 45 г.
Елена Манолова 45 г.
Ивана Георгиева 22 г.
Ангелъ Маноловъ 20 г.
Ивана Манолова 15 г.
Иорданъ Маноловъ 13 г.
Кулю „ 9 г.
Маринъ „ 7 г.
Танасъ „ 5 г.
Руса Маринова 35 г.
Руса Маринова 12 г.
Маринъ Мариновъ 6 г.
Цвета Маринова 5 г.
Дяка „ 2 г.
Петъръ Д. Мариновъ 50 г.
Станка Петрова 50 г.
Мита Маринова 25 г.
Яна Янкова 23 г.
Янко Петровъ 20 г.
Елена Петрова 15 г.
Иванчо Петровъ 10 г.
Станка Петрова 3 г.
Руска Петрова 5 г.
Иванъ Мариновъ 38 г.
Недѣлка Иванова 38 г.
Ивана Маринова 80 г.
Маринъ Ивановъ 13 г.
Гергина Иванова 12 г.
Димана „ 10 г.
Славчо Ивановъ 6 г.
Ивана Петрова 62 г.
Стояна Добрева 38 г.
Радой Добревъ 8 г.
Митю „ 12 г.
Маринъ „ 19 г.
1110 Димо Ивановъ 19 г.

1111 Петра Дикова 19 г.
Иванъ Калчевъ 55 г.
Ивана Иванова 55 г.
Петъръ Ивановъ 15 г.
Дече „ 14 г.
Гина Иванова 18 г.
Калина „ 7 г.
Иванка „ 5 г.
Тодора Крумова 40 г.
Слави Крумовъ 20 г.
Катерина Крумова 14 г.
Тодоръ Крумовъ 12 г.
Иванка Крумова 7 г.
Цвета „ 5 г.
Димитъръ Явуловъ 58 г.
Ивана Димитрова 58 г.
Тодоръ Димитровъ 18 г.
Митю Крумовъ 6 г.
Ради Димитровъ 52 г.
Риста Радева 52 г.
Иорданъ Радевъ 17 г.
Величка Радева 12 г.
Иванъ Аврамовъ 80 г.
Трифонъ Ивановъ 55 г.
Илия Стояновъ 58 г.
Николина Илиева 58 г.
Гина Генова 28 г.
Николина Генова 8 г.
Еленка Генова 6 г.
Петъръ Геновъ 4 г.
Яна Димитрова 25 г.
Еню Костадиновъ 55 г.
Марина Енева 55 г.
Яна Еленова 30 г.
Еню Еленовъ 10 г.
Марина Еленова 7 г.
Петърчо Еленовъ 8 г.
Петра Еленова 19 г.
Димитъръ Еневъ 15 г.
Недѣлка Енева 13 г.
Кулю Манафовъ 65 г.
Руса Кулева 60 г.
Гергина Маринова 30 г.
1154 Димитъръ Мариновъ 10 г.

1155 Тодора Маринова 4 г.
Николина Стоянова 25 г.
Марина „ 4 г.
Дана Петкова 22 г.
Радиъ Булевъ 19 г.
Велика Илиева 60 г.
Марина „ 18 г.
Тодора Василева 29 г.
Велика „ 8 г.
Маринъ Василевъ 3 г.
Ивана Петрова 27 г.
Илия Петрова 3 г.
Петъръ Илиевъ 27 г.
Петъръ Николаевъ 40 г.
Марина Петрова 40 г.
Нико Петровъ 19 г.
Кулю Петровъ 17 г.
Ангелъ Петровъ 14 г.
Митю Петровъ 12 г.
Спасъ Петровъ 8 г.
Георги Златевъ 65 г.
Тодора Георгиева 65 г.
Руса Александрова 30 г.
Георги Александровъ 12 г.
Тодора Александрова 9 г.
Злати Александровъ 2 г.
Иванка Александрова 1 г.
Иванъ Александровъ 1 г.
Олга Вълчева 23 г.
Вълчо Георгиевъ 23 г.
Тодора Тодорова 37 г.
Недѣлка „ 17 г.
Танасъ Тодоровъ 15 г.
Рада Тодорова 8 г.
Иванчо Тодоровъ 6 г.
Пена Еленова 45 г.
Тодоръ Еленовъ 20 г.
Рада Еленова 6 г.
Петра „ 13 г.
Куна „ 7 г.
Недѣлка „ 5 г.
Стояна „ 1 г.
1197 Ивана Иванова 36 г.
Сидна.

Забѣлка. Упомяватъ се всички обидни и частни лица, които забѣлжаватъ грѣшки и опущения въ списъците да ги съобщаватъ въ редакцията.

О Б Я В Л Е Н И Я

КНИЖЕНЪ СКЛАДЪ

при

ВОЕННАТА ПЕЧАТНИЦА ВЪ ГР. ВАВАДАГЪ

ВЪ СКЛАДА СЕ ПРОДАВАТЪ СЛѢДНИТЪ
КАРТИНИ:

Царъ Аспарухъ л. 2-20
2. Христо Ботевъ „ 2-50
3. Иларионъ Макариополски „ 2-50
4. Петко Славейковъ „ 2-50
5. Василь Левски „ 2-50
6. С. Раковски „ 2-50
7. А. Каравеловъ „ 2-50
8. В. Г. Априловъ „ 2-50
9. Хаджи Димитъръ „ 2-50
10. Константинъ Миладиновъ „ 2-50
11. Историческа карта на Българи съ лико-
ветъ на бълг. царе отъ В. Антоновъ „ 6.00
Стѣнки и джобни календари, тетрадки, копилки,
иллюстровани пощенски карти, платъ за знамена, три-
кольборни ленти за ученици и ученички.

Всички канцеларски и училищни потреби.

Продава в „Добруджа“ и записва абонати.

Важно за гр. Добричъ!

ВЪ ВѢСТНИКАРСКАТА АГЕНЦИЯ

„КУРИЕРЪ“

на

Ненко Н. Банѣрджиевъ

ГР. ДОБРИЧЪ

ул. „Мария Луиза“ № 9.

Присла, реклами, обявления, годишни и свадбени
извѣстия, скръбни вѣсти, напахици, благодарности и
други по подобни

за в. „Добруджа“

и всички други софийски вѣстници и списания
съ най-износни цѣни.

Въ агенцията се продаватъ всички български вѣст-
ници и списания, има на разположение всички из-
дѣлва до сега броеве отъ в. „ДОВРУДЖА“.

Записва абонати на в. „Добруджа“.

НАСТОЯТЕЛЪ ЗА ГР. ДОБРИЧЪ

НЕНКО Н. БАБЪРДЖИЕВЪ

кленъ отъ Командитното вѣстникарско друж. „Куриеръ“
9-10

ДОБРУДЖАНЦИ

Най-големъ изборъ отъ училищни принадлежности и
ПОМАГАЛА, учебници отъ автори и издателства за
ВСИЧКИ ОСНОВНИ И ПРОГРЕСИВНИ УЧИЛИЩА
Тетрадки разни линировки и качества хартии, блок-
чета за свободно рисуване.

Всички видове пастели, водни и блажни бои
Ръководства и уѣтвания за преподавателитъ и
всички предмети и автори

Складове на всички литературни четива за училищни
библиотеки и учащата се младежъ отъ издателствата
Всемирна, Образователна, Биографическа, Художест-
вена, Класическа, Мозайка, Самообразование, Минай-
ковъ, Лесичковъ, Дановъ, Ефр. П. Христовъ, Футаковъ
и Миладиновъ. Рѣчници и правописъ на чуждитъ думи
въ български езикъ. Нѣмски, френски граматикъ, хри-
стоматии и разговорници.

Мастила, тетрадки, пера, линии четвъртити и клоски,
тризълници, транспортни, пергели. Музикални, ниди-
гови, попевателни, бѣли чисти и чертани хартии. Подлѣт-
ници, тевтерчета, бѣлѣжници, илюжковъ най-големъ изборъ

Урендъ всички училищни частни
и обществени библиотеки

Съ най-износни цѣни

Книжарница—ВИНАРОВЪ—Добричъ

1-10